

**Μαλεὶ καθένεκε τλήμων
δυσστροφῶν εὐδύμων.**

- Π.— Δύσσαζαν νὰ παλοῦν κατὶ καληκουδῶνια,
κ' αὐτὰ, βρὲ Φασουλήτῃ τρεφὲ μὲ παρακάλα...
Φ.— Τί θάδινες νὰ φῆς πασιτίχο μακαρόνια;
Π.— Μόνο ποῦ μοῦ τὸ λῆς μοῦ πέφτουνε τὰ σάλια.

Μακρὰν τὸ τόσον αἷμα,
μακρὰν τὸ κάθε Στέμμα
αἰμοβαφοῦς Σατραπόου.

- Φ.— Καὶ ποῦ πηγαίνεις γέρο;
Π.— Κι' ἐγὼ καλά δὲν ἔξρω,
ἀλλὰ θὰ πάω κάπου.

Θὰ φύγ' ὀλοταχῶς,
ζωντόβολο τῆς πλάνης...
Φ.— Μὰ πῆς μου μοναχὸς
τί διάβολο θὰ κάνης;

- Π.— Μακρὰν ἀπὸ φαγάς
καὶ βρόντους τρομεροῦς
σὰν Λούκουλλος φαγάς,
θὰ τρέχῃ σ' τοὺς καιροῦς,
ποῦ γιὰ ζυμαρικά δὲν εἶχαμε νισάφι,
κ' ἔτρωγαμε τὰτίξμ καὶ τὸ σικτιὶ πλάφι.

- Φ.— Κι' ἀντὶ σὰν ἑμμανῆς
μέσα σ' ἔρημους τόπους
νὰ τριγυρνᾷς, κοποῖτῃ.

Δὲν πᾶς ἐντὸς Μονῆς,
ποῦ θάρους κ' Ἐπισκόπου
καὶ τὸν Μητροπολίτῃ;

- Π.— Μωρὲ καλά μοῦ λῆς... σκέπτεσαι μ' ἔξωτινάδα,
πηγαίνω σὲ Μονὴ σὰν ἐκκατοῦ Δεσποτῆς,
καὶ πιθανὸν ἐκεῖ νὰ βρῶ μακαρονάδα
μὲ μπόλωκο τυρὶ, μὰ καὶ πλάφι πρώτης.

- Φ.— Θεούλη μου, τί γάλι...
μόλις ποῦ λῆς προβάλλαι
τῆστρο τὸ πρῶτινὸ
ἦψλά' στὸν οὐρανό.

* Ἀρχίζω, φουκαρό,
καὶ παίζω Καρτάσο,
καὶ μὰς' στῆν ἀγορὰ,
πλὴν τίποτα δὲν βραϊσκα.

Τόπος δόξης ἀδίδας,
κλάσις ἀφιλοκερδεῖας
κατὰ πάντα θαυμαστῆς.

Καὶ πολλοί, ποῦ νήστευε κλαίνε,
τώρα γιὰ νὰ φᾶς, μοῦ λένε,
πρέπει νὰ σ' ἐφοπλιστῆς.

Μεγάλα τὰ μεράκια μας
κ' ἔγιναν τάντεράκιμα μας
ὡσὰν σπασμένη κόρδα.

Καὶ κάθε Λόρδος δπως σὺ
τὴν νόσον σήμερα νοσεῖ,
ὅπου καλεῖται Λόρδα.

Ὡσὰν πεινασμένη Λάμιμα
τρέχει κόσμος νὰ πετύχη
κάποιο χόρτο, καμμά μπάμιμα,
ποῦναι μακριὰ μὰ πῆχυ.

Χαίρετε, σκαὶ γονῶν...
μέσα σ' τὴν καταστροφὴν
ὅλα πέρνουν σχῆμα νέον,
νέαν ὄψιν καὶ μορφὴν.

Μέσ' ἀπὸ τὸ σπῆτι βγαίνω
καί' στῆν ἀγορὰ πηγαίω
νὰ ψουνίσω σὰν ἀστειός.

Καὶ κυττὸ τὸ κολοκῦθι
πῶς μὲ τρέπον κακοήθῃ
μεγαλάνει τεραστίας.

Ἡὼς καὶ τὸ κολοκυθάκι,
ποῦ χωρεῖ σ' τὸ καλάθακι,
κολοκῦθαρος εὐρέθῃ;

Ὡ κρᾶνον ψωραλέον,
ὅλα μεγαλόνουν πλέον
μὲ τεράστια μεγέθη.

Κρ' ἐν θέλης καὶ τὰ μάτια σου νὰ τρίψης, βρὲ κασιδίη,
μήπως καὶ βγάλουν δάκρυα, δὲν βραϊσκαται κρεμμύδι,
μήτε λαδοῦ θὰ βρεῖς σταλιά
μέσα σὲ τόσας θλίψεις
τὰ κατσαρά σου τὰ μαλλιά,
βρὲ Περσεύη, ν' ἀλείψης.

Τώρα καμμά δὲν θὰ λῆς πῶς εἶναι λαδικὸ
καὶ λαδωμένο δὲν θὰ ὄγς κανένα ποντινό.

Τί σκέψης και περι λαδιού κάθε πρωί και βράδυ,
και μόνο κάποιοι με μυαλά
τά καταφέρνουνε καλά
και σ' όλα βγαίνουν λάδι.

Κι' ἐν μέσῳ τόσων συμφορῶν και γοερᾶς κραυγῆς
ὅλης τῆς ἀνθρωπότητος,
μήτε και ρετινολάβο δεν ἔχεις γιὰ νὰ βγῆς
ἐκ τῆς δυσκοιλιότητος.

Ἀπὸ λιτότητα τροφῆς
πολλῶν βραμοῦνε χνάτα,
ἀλλ' οὔτε κι' ὀδοιγογλυφίς
χρειάζεται σάν πρότα.

Τί θέαμα θανασίον και μεγαλοπρεπές
τῆς νῆστειας ἢ τρεχάλας,
ἐν τούτοις γιὰ τὰ πρόφια μου λέν ἐπιτροπιάς
πῶς γίνονται μεγάλας.

Κι' ὅσταν ἐνωτίζεσαι
γνώμας πολλῶν σοφᾶς,
τότε νὰ μὴ σκοτιζεσαι
περὶ τοῦ τι θὰ φῆς.

Τότε δεν πρέπει τὸ φαγι
μόνη σου νὰναι σύλλογῃ
και μέρμνά σου κι' ἔννοια σου.

Τότε χωρὶς φρονιμῆς ἢ τῆς
τέντωνε τὴν ἀρίδα
και χάιδευε τὰ γένεια σου.

Μέσα σ' ἴσης φλόγες τῆς φωτιᾶς,
μὲς σ' τὸν πλανήτη τῆς ψευτιᾶς,
τὸν πλάνο, τὸν ἱνφάμε.

Γνωστός κι' ἀγνώστους σταματῶ,
κι' ἐχθρός και φίλους βρωτῶ:
τί διὰ βολο θὰ φάμε;

Τοῦτο και θέμα τῆς νυκτός
και θέμα τῆς ἡμέρας
και σ' τὸ Ρωμαῖκο κι' ἐκτός,
και πανταχοῦ τῆς σφαιράς.

Ἄταφο νάναι τὸ κορμὶ
ἐκείνου τοῦ φονιά,
πού σ' ἡμάς ντιουῖνᾶ.

Κι' ἔγιν ἀρία κι' ἀφορμὴ
νὰ πῶσῃ τέτοια πῆναι
παντοῦ και σ' τὴν Ἀθήνα.

Γιὰ τοῦτον οἰκτιρῶς καινέις...
μέσ' ἀπὸ φλόγες τρομερᾶς
φαντάσματα περνᾶνε.

Μὲ δάδες τρέχουν Ἐρινυῶς
και σκούζουνε: χλιαρὴς φορᾶς
καταραμένους νάνα.

**Ὅποιοι παραπειθῶ
σκούζει γαῖδουρινά.**

Π. — Ἀτός δεν εἶναι βλος πῆ,ᾶ,
δέν ἵποφρω, βλάμη,
πάνο κι' ἐγὼ σὲ χασαπῆ,
δέν βρισκα κρέας δράμῃ.

Και πρέπει νάχω θησαυρό,
και πρέπει νάχω πλούτη,
και τότε πιθανόν νὰ βρω
κανένα παλαιομυτι.

Ἀναστενάω συνεχῶς
και μέσα βράζει πόνος,
ἔλειψε τώρα δυστυχῶς
κι' ἐκείνος ὁ Βερώνος.

Ἀπηύδησα μὲ τοῦ ντιουῖνᾶ, τοὺς πόνους τοὺς ἀσπῆ-
ἀπηύδησα μὲ τοὺς λιποῦν και ξενων κι' ὀμοφύλων,
θέλω νὰ φύγω μακριὰ σὲ τόπους ἀπατήτους
νὰ τρώω κρέας τίγρεων, λεόντων, κροκοδειλων.

Θέλω νὰ κλεισω γιὰ πολλὰ τὸ στόμα μου τὸ λάλο,
κι' ἂν κι' εἰμ' ἐκ φύσεως σεμνός
νὰ περιφραμαι γυμνός,
χωρὶς σάν τὸν προπάτορα πᾶλλον σικῆς νὰ βάλω.

Φ. — Καλλίτερα δεν εἶναι νὰ πῆς σ' τὴν Κορσικῇ
μὲ τῶν Πατρῶν τὸν Μῆισσ ν' ἀγκαλωθῆς ἐκεῖ,
καλλίτερα δεν εἶναι νὰ πῆς ἐκεῖ, βρὲ βλάκα,
και τὸν Ἐπιτελάχη νὰ βῆς τὸν Σακροῖνα;

Κι' ἔτσι και σὺ νὰ ζήσῃ; μὲ τούτους, πεινασμένε,
σὲ ξένα καθιστῶτα,
ὅπου, καθὼς μοῦ λένε,
περνοῦν ζωὴ και κότα.

Π. — Καλὰ μοῦ λές, βρὲ Φασουλή... τὸ στρίβω μ'υ-
[στικὰ...]
πηγαίνω πρὸς συνάντησιν τοῦ φίλου μᾶς ἐκείνου,
και θὰ συνεννοῦμεθα μὲ κροστιγοραφία
καθὼς ἢ τέως Ἀνασσα μετὰ τοῦ Βερώνου.